

saaledes som med Hensyn til Gageloven, hvilket i og for ikke kunde have anden Betydning eller anden practiff Vigtighed, end at Thinget udtalte sin Anskuelse af, at den foreslaaede Udvalgs skulde for det første Finantsaar bevilges her. Saavidt jeg erindrer, yttrede da Finantsudvalgets ærede Formand, at man i saa Fald ikke ved de nu her omhandlede 2 Love vilde fremtvinge Afgjørelsen af det omtvistede Spørgsmaal — jeg seer nu, at det maa have været en Misforstaaelse, naar jeg troede, at Udvalget var enigt deri — hvorfor jeg ogsaa har interesseret mig for, at der ingen Vansteligheder skulde fremstaae i det andet Thing af, at den omhandlede Bestemmelse blev optagen i Gageloven. Naar Udvalget nu foreslaaer, at den foreliggende Lov først skal gjælde fra 1857, og naar Thinget endelig fastholder dette, saa staaer det ikke i Regjeringens og det andet Things Magt at bewirke Andet; men det forekommer mig — og det troer jeg, jeg allerede udtalte i Finantsudvalget, at der ligger noget saa Krænkende i nu, da der ikke engang kan blive Tid til en Forhandling mellem begge Things Udvalg, at sætte sin Mening igjennem ved et bestemt Botum, at jeg meget frygter for, at der af denne Formalitetsstrid skal opstaae en Tvist, en Modsætning mellem begge Thing, som vi dog her, hvor der desværre er saamegen Modsætning omkring os, ikke skulde udsætte os for. Jeg tillader mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa den meget almindelige Betragtning i Livet, at en ganske ringe Tvist kan give Anledning til Spaltninger, til Modsætninger, der gaae videre og videre og tilsidst afstedkomme meget Ondt. Jeg mener derfor, at man meget skal vogte sig for Saadant, og da det nu, som jeg troer — i alt Fald efter de seneste Udtalelser — ganske klart selv uden dette Botum foreligger, hvad der er Thingets Anskuelse, saa forekommer det mig, at det høitagede Thing ikke har Anledning til at udtale sin Anskuelse igjennem et saadant Botum. Den eneste Betydning deraf vilde blive at tvinge sin Anskuelse igjennem i denne Session, uden at det er kommet eller kan komme til en Forhandling mellem begge Thing. Jeg kan derfor ikke andet end meget

ønske, at den foreslaaede Bestemmelse ikke maatte blive vedtaget.

Udsørerem: Der er vist Ingen her i Thinget, der ikke lægger den allerførste Vægt paa at undgaae Sammenstød mellem de to forskellige Afdelinger af Rigsdagen, og jeg skal for mit personlige Vedkommende tilføie, at jeg idet Hele anseer det saa meget mindre nødvendigt for Folkethinget i Sager af denne Art at bringe det til Sammenstød, som Magten ligger hos os, vi kunne til enhver Tid med Fingeren paa Pungen sige Stop. Jeg maa forøvrigt gjøre opmærksom paa, at det at gaae den Vej, som her er foreslaaet, maa betragtes som en overordentlig mindelig og lempelig Fremfærd, da den simple Vej vilde være — og det kan gjerne være, det var den rigtigste — uden videre at forkaste enhver Lov af denne Natur, som havde bevæget sig ad denne Vej, thi Striden ligger ikke mellem de to Afdelinger af Rigsdagen, men mellem Rigsdagen og Regjeringen, der med velberaad Hu og kjendende dette Things Anskuelser om Sagen har leveret Lovene til det andet Thing, og det ligger til Regjeringen, ikke nogenstunde at gjøre det mere. Jeg skal imidlertid villig indrømme, at naar man ønsker at blive ved at leve sammen med Regjeringen, skal man heller ikke søge at fremkalde Sammenstød af denne Art med den, men det kan kun skee, naar vi fra alle Sider ere os bevidste, at det, vi ville naae, ikke kan være en Underhandling med det andet Thing, thi vi have Intet at underhandle om; man underhandler kun, naar man har en tvivlsom Ret, men naar man ikke tvivler, bortgiver man Endeel af sin Ret ved at give sig til at underhandle, og vi have i dette Thing efter min Overbeviisning ingen Berettigelse til ligeoverfor Grundlovens klare Bestemmelser at tvivle. Det forekommer mig derfor, at vi kunne gaae den af os foreslaaede Vej, uden at hverken Regjeringen eller det andet Thing kan føle sig krænket derved, men de maae tvertimod indrømme os, at vi have valgt en yderst lempelig Form. — Hvorfor vi ikke kunne blive staaende ved den Form, den ærede Minister meente, vi kunde blive staaende ved, har jeg allerede om-